

РЕЗЕРВАТ СИЛКОСИЯ

Резерватът е обявен с Постановление № 8485 от 29.06.1933 г. на Министерството на земеделието и държавните имоти като **"строго охранителна държавна гора "Горна Еленица - Силкосия"** в землището на с. Българи и с. Кости, община Царево, област Бургаска, първоначално с площ 10 226 декара (1022,6 ха). Като мотив за обявяване в Постановлението е записано: *"Поради особено ценните и редки горски дървесни породи, както и поради характерната храсталачна и тревна растителност, които представляват грамаден интерес от дендрологично, флористично, фитогеографско и екологическо гледище държавната гора "Горна Еленица - Силкосия" се обявява за*

резерват, в който за в бъдеще се забранява всякакво ползване било от гората, било от пашата, било от дивеча, освен за научни цели и с предварително, специално разрешение от Министерството на земеделието и държавните имоти".

Това е първият резерват в България и вече 80 години съхранява ценно растително и животинско богатство. Още през 1926 г. Българското ботаническо дружество предлага в Странджа да се създаде резерват. Силкосия е типичен представител на горско-дървесните съобщества на Странджа. Растителното богатство на Резерват "Силкосия" е значително. Установено е (изследванията на Марков, Анчев и Пеев /1982 г./) наличие на 260 вида висши растения, разпределени в 63 семейства и 190 рода. От тях дървесните видове са 14, храстовите 17, многогодишните тревисти растения са 143, а едногодишните и двегодишните - 70. Това представлява 22.6 % от странджанската флора и придава висока стойност на защитената територия. Установени са 16 вида реликтни и 3 вида ендемични растения.

Най-впечатляващи са горските формации от горун /*Quercus polycarpa*/ и източен бук /*Fagus orientalis* L./ и чисто източно букова гора с подлес от вечнозелени храсти с относителна първичност. По южните

изложения на по-бедни почви се срещат сухоустойчиви формации от благун /*Quercus frainetto* ten/ с пирен /*Erica arborea*/.

Наред с представителите на средиземноморската флора тук се срещат евксински и понтийски видове, които придават неповторим вид на съобществата, като: странджанска зеленика /*Rhododendron ponticum*/, лъжник /странджански дъб /*Quercus hartwissiana*/, понтийско вълче лико /*Daphne pontica* L./, бетински синчец /*Scilla bithinica*/, мушмула /*Mespilus germanica*/, източен лопух /*Trachystemon orientale* L./, чашкова звъника /*Hypericum calycium*/ и др.

В резервата се срещат и повече от 50 защитени животински вида на бозайници, птици, влечуги.

СИЛКОСИЯ (Код в регистъра: 1)

Категория: Резерват

Координати: 42°05'21.46" С, 27°45'09.27" И, 289 м н.в.

Намира се в землищата на селата Българи и Кости, община Царево, на 2 км северно от Кости. Разклонението от основния път 99 (Царево – Малко Търново), което води до село Кости, пресича резервата по средата

Припокриване (частично или пълно):

1. Природен парк: СТРАНДЖА
2. 33 по директивата за птиците: Странджа

Резерват “Силкосия” (396 ха)

Средната възраст на дърветата е 120 – 130 години, а в отделни случаи – и над 200 години. По южните му склонове на по-бедни почви се срещат и изредени гори с пирен. Посещенията в него с туристическа цел са разрешени само по маркираната туристическа пътека с придружител – инспектора-охранител на резервата.

*Справката е подготвена по материали и научни доклади на Програмата за научни изследвания на Странджанско-Сакарския край, съхранявани в **Координационния център ЕКОПАН, гр. Малко Търново.***